

**ΟΜΙΛΙΑ ΠΑΜΠΗ ΚΥΡΙΤΣΗ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΠΕΟ
ΣΤΟ 27^ο ΠΑΓΚΥΠΡΙΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΠΕΟ
16, 17, 18 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2017**

Αγαπητοί προσκεκλημένοι
Φίλοι εκπρόσωποι των ΜΜΕ
Συναδέλφισσες και συνάδελφοι

Σαν σήμερα, πριν από 76 χρόνια, στις 16 του Νιόβρη του 1941, στην αίθουσα του ιδρύματος «Αγάπη» στη Λευκωσία, μια Συνδιάσκεψη, πρωτοπόρων και ταξικά συνειδητοποιημένων εργατών, εκπροσωπώντας οργανωμένους εργάτες από όλη την Κύπρο, αποφάσιζε σε κλίμα αποφασιστικότητας αλλά και συγκίνησης την συγκρότηση Παγκύπριας Συντεχνιακής Επιτροπής της ιστορικής ΠΣΕ. Ανάμεσα τους και ταξικά συνειδητοποιημένοι πρωτοπόροι Τουρκοκύπριοι εργάτες.

Η δημιουργία της ΠΣΕ, που ήταν ο πρόδρομος της ΠΕΟ, άλλαξε πλήρως το κοινωνικό τοπίο. Δημιούργησε προϋποθέσεις για πιο μαζικούς και πιο οργανωμένους ταξικούς και κοινωνικούς αγώνες, ενίσχυσε τον συντονισμό, την καθοδήγηση και την αυτοπεποίθηση των εργαζομένων, αναβάθμισε ποσοτικά και ποιοτικά την αλληλεγγύη και τη συναδέλφωση.

Η αλλαγή στο τοπίο, η ποσοτική και ποιοτική ανάταση που προσέδωσε στο εργατικό κίνημα η δημιουργία της ΠΣΕ – ΠΕΟ το 41, φάνηκε στους μεγάλους ιστορικούς αγώνες που ακολούθησαν λίγα χρόνια μετά. Τον ηρωικό αγώνα του Τιμαρίθμου το 44 και τους επικούς αγώνες των μεταλλωρύχων, των αμιαντωρύχων και των οικοδόμων του 48.

Αυτοί οι αγώνες, με την καθοδήγηση της ΠΕΟ, άνοιξαν το δρόμο για την αξιοπρεπή εργασία και τις συλλογικές συμβάσεις. Για εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα όπως το οχτάωρο, η κοινωνική ασφάλιση, η άδεια με απολαβές, ο 13^{ος} μισθός και όλες γενικά οι κατακτήσεις του κινήματος των εργαζομένων.

Κάμνοντας αναφορά στις ρίζες της εμφάνισης και της δημιουργίας του οργανωμένου και μαζικού συνδικαλιστικού κινήματος, ξεχωριστή αναφορά οφείλουμε στους πρώτους Κύπριους κομμουνιστές. Στα μέλη του ΚΚΚ και αργότερα του ΑΚΕΛ, τα οποία αφηφώντας κακουχίες, προπηλακισμούς, φυλακίσεις, ακόμα και δολοφονικές επιθέσεις, σήκωσαν στους ώμους τους την υπόθεση της οργάνωσης και της εμφάνισης στο κοινωνικό προσκήνιο της εργατικής τάξης, ως τάξης για τον εαυτό της, ανεξάρτητη από την χειραγώγηση των ξένων και ντόπιων αφεντικών.

Χαιρετισμό τιμής και αγάπης, εκ μέρους όλων των σημερινών μελών και στελεχών της Ομοσπονδίας μας, απευθύνω με αυτή την ευκαιρία, στους ηρωικούς βετεράνους μας. Στα στελέχη του συνδικαλιστικού κινήματος τα οποία αφιέρωσαν ολόκληρη τη ζωή τους υπηρετώντας σε καιρούς δύσκολους, την ιδέα της οργάνωσης, της ενότητας και της αλληλεγγύης των εργαζομένων. Σε όλους τους επώνυμους και ανώνυμους λαϊκούς αγωνιστές, στους οποίους εμείς οι νεότεροι σεμνά υποκλινόμαστε. Αρκετοί από αυτούς δεν είναι σήμερα μαζί μας. Είναι όμως μαζί μας η μνήμη τους και το παράδειγμα τους, που θα λειτουργεί πάντα ως κίνητρο και σημείο αναφοράς για τις νεότερες γενιές.

Σήμερα και πάλι 16 του Νιόβρη, είμαστε ξανά μαζεμένοι από όλες τις γωνιές της Κύπρου, από όλους τους κλάδους της χειρωνακτικής και της πνευματικής εργασίας, για να αξιολογήσουμε και να εκτιμήσουμε την πορεία μας, να τοποθετήσουμε στόχους, να χαράξουμε γραμμές, να ανοίξουμε νέους δρόμους για το μέλλον.

Είμαστε εδώ, έτοιμοι για ένα ώριμο, δημιουργικό και μαχητικό Συνέδριο, το 27^ο αντάξιο της ιστορίας μας, αλλά και ανάλογο με τις απαιτήσεις και τις προσδοκίες των σημερινών εργαζομένων.

Μαζί μας, για να μοιραστούν αυτή τη κορυφαία στιγμή της ΠΕΟ, βρίσκονται εκπρόσωποι όχι μόνο της κυπριακής πολιτείας αλλά και ολόκληρης της κυπριακής κοινωνίας.

Καλωσορίζω πρώτα τον Γενικό Γραμματέα της Κ.Ε. του ΑΚΕΛ σύντροφο Άντρο Κυπριανού, μαζί και τον προηγούμενο Γενικό Γραμματέα του ΑΚΕΛ και τέως Πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας σ. Δημήτρη Χριστόφια, καθώς και τα υπόλοιπα μέλη της ηγεσίας του κόμματος των Κυπρίων Εργαζομένων. Οι δεσμοί της ΠΕΟ με το ΑΚΕΛ είναι δεσμοί αίματος, όχι μεταφορικά αλλά κυριολεκτικά, αφού σφυρηλατήθηκαν πάνω στο αμόνι πολύχρονων και σκληρών πολιτικών και κοινωνικών αγώνων στους οποίους δεν χύθηκε μόνο ιδρώτας αλλά και αίμα.

Καλωσορίζω τους αρχηγούς και εκπροσώπους των πολιτικών κομμάτων του τόπου μας, ελληνοκυπριακών και τουρκοκυπριακών, τα μέλη του Υπουργικού Συμβουλίου, τους βουλευτές, τους ηγέτες των μαζικών οργανώσεων του Λαϊκού κινήματος, τους εκπροσώπους των αγροτών, των επαγγελματιοβιοτεχνών, των καταναλωτών και των άλλων κοινωνικών κινημάτων. Τους εκπροσώπους των εργοδοτικών συνδέσμων καθώς και τους συναδέλφους μας των άλλων συνδικαλιστικών οργανώσεων.

Τους εξοχότατους Πρέσβεις και εκπροσώπους πρεσβειών που μας τιμούν με τη παρουσία τους.

Καλωσορίζουμε από την καρδιά μας τη μεγάλη αντιπροσωπευτική ομάδα των αδελφών μας Τουρκοκυπρίων συνδικαλιστών και τους απευθύνουμε χαιρετισμό αλληλεγγύης και ταξικής συναδέλφωσης. Μαζί τους μοιραζόμαστε τον αγώνα και την ελπίδα.

Καλωσορίζουμε τέλος τους εκλεκτούς φιλοξενούμενους μας από το εξωτερικό τους εκπροσώπους του Παγκόσμιου και του Ευρωπαϊκού Συνδικαλιστικού κινήματος οι οποίοι με την παρουσία τους, υλοποιούν στη πράξη, το πνεύμα της αλληλεγγύης και του διεθνισμού.

Αγαπητοί προσκεκλημένοι
Συναδέλφισσες και συνάδελφοι σύνεδροι

Στην εποχή μας, την εποχή της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, οι αντιθέσεις και αντιφάσεις μιας άδικης, άναρχης και ετεροβαρούς παγκόσμιας ανάπτυξης, οξύνονται και πολλαπλασιάζονται. Η στέρηση και η πείνα, πολλών εκατομμυρίων ανθρώπων, συνεχίζουν να συνυπάρχουν με μια απίστευτων διαστάσεων χλιδή και υπερκατανάλωση.

Στο όνομα της καταπολέμησης της τρομοκρατίας και της προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, οι επεμβάσεις, οι απειλές, η πολιτική του δικαίου του ισχυρού, συνεχίζουν να αποτελούν δυστυχώς τα κύρια χαρακτηριστικά της σημερινής παγκόσμιας τάξης.

Η περιοχή μας, η Μέση Ανατολή και η Ανατολική Μεσόγειος, παραμένει μια από τις πλέον εύφλεκτες περιοχές του πλανήτη. Όχι βέβαια τυχαία. Ο ενεργειακός της πλούτος αποτελεί σταθερή πηγή «ενδιαφέροντος» για τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Είναι οι επεμβάσεις τους ο κύριος λόγος που η μέση ανατολή αποτελεί σήμερα ένα απέραντο θέατρο πολεμικών συρράξεων. Που ευθύνονται για τη φοβερή ανθρωπιστική κρίση και το τεράστιο κύμα προσφύγων και οικονομικών μεταναστών.

Αυτή η ιμπεριαλιστική πολιτική της στρατιωτικής επέμβασης και της χειραγώγησης των πολιτικών εξελίξεων, είναι πλέον ξεκάθαρο ότι όχι μόνο δεν έχει οδηγήσει στην ειρήνη, την δημοκρατική εξέλιξη και την επικράτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όπως επαγγέλλονταν τα γεράκια του πεντάγωνου και οι σύμμαχοι τους, όταν επιτίθεντο στο Αφγανιστάν, στην Λιβύη, στο Ιράκ και στη Συρία αλλά αντίθετα. Έχουν

πυροδοτήσει ένα ανελέητο αιματοκύλισμα, το οποίο συνοδεύεται με όξυνση των θρησκευτικών και εθνικιστικών συγκρούσεων, εμφύλιους πολέμους και την εκτροφή ακραίων και επικίνδυνων αντιλήψεων που τροφοδοτούν την τρομοκρατία και το θρησκευτικό και εθνικό μίσος.

Η διεθνής αλληλεγγύη, η ενότητα και η συνεργασία των εργαζομένων σε παγκόσμιο και ευρωπαϊκό επίπεδο, είναι αναγκαία προϋπόθεση για αποτελεσματική αντίσταση στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς και στις αντεργατικές και αντιλαϊκές πολιτικές της κυρίαρχης οικονομικής και πολιτικής τάξης.

Μέσα από τις γραμμές της διεθνούς μας, της Παγκόσμιας Συνδικαλιστικής Ομοσπονδίας, η ΠΕΟ στο πνεύμα του Διεθνισμού, θα συνεχίσει την δράση και τους αγώνες της για ένα κόσμο καλύτερο, δικαιότερο και ειρηνικό.

Εμείς εδώ στην Κύπρο τα αποτελέσματα των ιμπεριαλιστικών τυχοδιωκτισμών και τα παιχνίδια γεωπολιτικής επικράτησης τα έχουμε βιώσει στο πετσί μας. Γνωρίζουμε καλά ότι καμιά κοινωνική κατάκτηση δεν μπορεί να θεωρείται σταθερή όταν η πατρίδα μας παραμένει σε αστάθεια. Βίαια διχοτομημένα και μόνιμα εκτεθειμένα σε κινδύνους για την ειρήνη και την ασφάλεια των κατοίκων της.

Τα 5 χρόνια που ανασκοπούμε, η ΠΕΟ συνέχισε να εργάζεται σκληρά, για την δημιουργία εκείνων των συνθηκών ανάμεσα στους εργαζόμενους οι οποίες να ευνοούν την συνεννόηση και να ενθαρρύνουν στην κατεύθυνση μιας αμοιβαία αποδεκτής συμφωνίας, η οποία να επανενώνει την Κύπρο και να την απαλλάσσει από την ξένη στρατιωτική παρουσία και κηδεμόνευση.

Μαζί με τα προοδευτικά τουρκοκυπριακά συνδικάτα, συνδιοργανώσαμε πρωτοφανείς σε μαζικότητα και παλμό κινητοποιήσεις, τόσο με την ευκαιρία της 1^{ης} του Σεπτεμβρη, μέρας δράσης των συνδικάτων για την ειρήνη, όσο και με την ευκαιρία της Εργατικής Πρωτομαγιάς, μετατρέποντας το χώρο παρά το οδόφραγμα του Λήδρα Πάλας, από νεκρή ζώνη σε πεδίο συνάντησης και κοινού αγώνα για ειρήνη, επανένωση, αποστρατικοποίηση και κοινωνική δικαιοσύνη.

Κατά την διάρκεια της διεξαγωγής συνομιλιών στην Ελβετία, ήμασταν η ψυχή μαζικών κινητοποιήσεων, απαιτώντας από τους ηγέτες να επιστρέψουν με θετικά αποτελέσματα και ενθαρρύνοντας τους στο στόχο της επανένωσης.

Η κατάρρευση τελικά αυτής της διαπραγμάτευσης σκόρπισε απογοήτευση ανάμεσα στον κυπριακό λαό, Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους και μεγάλη ανησυχία και προβληματισμό για το μέλλον.

Ενώ δεν κατέστη δυνατό να υπάρξει αποτέλεσμα, από την άλλη ούτε ο ΟΗΕ ούτε γενικότερα ο διεθνής παράγοντας επιρρίπτουν έστω και έμμεσα την ευθύνη της αποτυχίας στην κατοχική δύναμη με αποτέλεσμα η παρατεταμένη στασιμότητα στην οποία έχει μπει το κυπριακό, να μην είναι μόνο άγονη αλλά και πολύ επικίνδυνη. Είναι ξεκάθαρο ότι σε αυτές τις συνθήκες οι μόνοι που επιχαίρουν είναι οι εχθροί της επανένωσης, όλοι όσοι βιάζονται να αναζητήσουν λύσεις εκτός των «παραμέτρων του ΟΗΕ»

Για να εξελιχθούν με αυτό τον τρόπο τα πράγματα, σοβαρή ευθύνη έχουν κατά την άποψη μας και οι χειρισμοί του κυρίου Αναστασιάδη. Ιδιαίτερα οι παλινδρομήσεις του και η έλλειψη σταθερότητας και συνέπειας που επέδειξε στην διαχείριση της κρίσιμης αυτής διαπραγμάτευσης.

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι

Για την περίοδο την οποία το συνέδριο μας ανασκοπεί, καθοριστικός παράγοντας για τις οικονομικές και κοινωνικές εξελίξεις ήταν η συμφωνία του κ. Νίκου Αναστασιάδη με το Eurogroup και η υπογραφή του μνημονίου με την Τρόικα. Παρά τη βιομηχανία των υποσχέσεων και των γνωστών «δεσμεύομαι» που προεκλογικά διαμοίρασε δεξιά και αριστερά ο κ. Αναστασιάδης, για μας ήταν σαφές ότι η φιλοσοφία αντιμετώπισης της κρίσης από την κυβέρνηση του του ΔΗΣΥ, θα ήταν πλήρως ευθυγραμμισμένη με τις γνωστές σκληρές νεοφιλελεύθερες συνταγές του ΔΝΤ και της Τρόικας. Μάλιστα στην περίπτωση της χώρας μας, η λεγόμενη «προσαρμογή» της οικονομίας, όπως αρέσκονται να την ονομάζουν ώστε να ακούεται πιο εύηχα στα αυτιά μας, πραγματοποιήθηκε με ένα ιδιαίτερα βίαιο τρόπο, αφού για την υλοποίηση της επιδιωκόμενης συρρίκνωσης του χρηματοπιστωτικού μας συστήματος, το οποίο αλόγιστα και ανεξέλεγκτα είχε αφεθεί να επεκταθεί, επιλέγηκε ως καλύτερη μέθοδος η πρωτοφανής διαδικασία του κουρέματος και της καταστροφής του.

Ποιο ήταν όμως το αποτέλεσμα της εφαρμογής αυτών των συνταγών; Υποβάθμιση του βιοτικού επιπέδου της συντριπτικής πλειοψηφίας των πολιτών, ανεργία, ανακατανομή του πλούτου υπέρ των λίγων σε βάρος των πολλών, δραματική διεύρυνση της κοινωνικής ανισότητας και

συρρίκνωση των οικονομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων των εργαζομένων και συνταξιούχων.

Επειδή όταν παρουσιάζουμε την πραγματική εικόνα της κατάστασης, κάποιοι που ενοχλούνται προσπαθούν να υποβάλουν ότι τα κίνητρα μας είναι αλλότρια, θέλω να σημειώσω ότι αυτή η εικόνα δεν είναι δικής μας επινόησης. Δεν στηρίζεται μόνο σε δικά μας στοιχεία και εκτιμήσεις. Είναι η πραγματικότητα που καταγράφεται ξεκάθαρα στα στατιστικά στοιχεία της ίδιας της Eurostat, με βάση τα οποία η Κύπρος είναι σήμερα η χώρα με την πιο δραματική και γρήγορη διεύρυνση της κοινωνικής ανισότητας σε ολόκληρη την Ε.Ε.

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, σε έκθεση της που αφορά την Κύπρο, αναφέρει επί λέξη τα εξής:

«Η επισφάλεια της αγοράς εργασίας και η σημαντική προσαρμογή των μισθών που σημειώθηκε τα τελευταία χρόνια, συνέβαλαν στην αύξηση των εισοδηματικών ανισοτήτων..... Η ανισότητα αυξάνεται ταχέως κατά τα τελευταία έτη, και εξακολουθεί να αποτελεί πηγή ανησυχίας. Η επιδείνωση των συνθηκών εργασίας κατά τη διάρκεια της κρίσης, ιδίως επειδή η μη οικειοθελής προσωρινή και η μερική απασχόληση σημείωσαν αύξηση και οι μισθοί προσαρμόστηκαν προς τα κάτω, φαίνεται να είναι ο κύριος παράγοντας στον οποίο οφείλεται η αύξηση της ανισότητας.» Και συνεχίζει: «Το κόστος εργασίας στη Κύπρο ακολούθησε πτωτική πορεία. Η προσαρμογή προς τα κάτω των τιμών καταναλωτή ήταν περιορισμένη. Αυτό σημαίνει ότι οι εταιρείες έχουν αυξήσει τα περιθώρια κέρδους τους αντί να μεταβιβάσουν τη μείωση του κόστους στους καταναλωτές».

Για να κάμω μετάφραση και να τα πω με πιο απλά λόγια, ενώ οι μισθοί έπεσαν αισθητά και κατά συνέπεια το κόστος της εργασίας, αντί αυτό να ενισχύσει υποτίθεται την ανταγωνιστικότητα της οικονομίας, τις επενδύσεις και την δημιουργία νέων θέσεων εργασίας, στην πράξη ενισχύεται η εκμετάλλευση της εργασίας και η κερδοφορία των επιχειρήσεων. Έτσι διευρύνεται με ταχύτητα η κοινωνική και εισοδηματική ανισότητα.

Αυτή την εικόνα, η οποία αφορά την κατάσταση στην αγορά εργασίας, αν την συμπληρώσουμε με την συρρίκνωση του κοινωνικού κράτος, την δραματική υποβάθμιση του βιοτικού επιπέδου των χαμηλοσυνταξιούχων, τις περικοπές στα κοινωνικά προγράμματα και στους αναπτυξιακούς προϋπολογισμούς, τότε γίνεται ξεκάθαρο ποιος έχει πραγματικά πληρώσει και συνεχίζει να πληρώνει τον λογαριασμό της κρίσης.

Γι αυτό με όλο το σεβασμό, θα συστήναμε στον Πρόεδρο και τους Υπουργούς του, όταν πανηγυρίζουν για τις οικονομικές και κοινωνικές τους επιτυχίες, να επιδεικνύουν λίγη περισσότερη σεμνότητα.

Εμείς δεν μηδενίζουμε ούτε υποτιμούμε τη σχετική βελτίωση κάποιων από τους δείκτες της οικονομίας, όπως το δείκτη της ανάπτυξης, ο οποίος ύστερα από την καθίζηση που υπέστη μέχρι το 2014, έχει επανέλθει σε θετικό πρόσημο. Αυτοί οι δείκτες όμως δεν αποτελούν από μόνοι τους ένδειξη οικονομικής και κοινωνικής προόδου.

Τουλάχιστον όπως εμείς αντιλαμβανόμαστε την πρόοδο.

Στην δική μας αντίληψη, η πρόοδος προϋποθέτει όχι μόνο θετικό πρόσημο ανάπτυξης αλλά και δίκαιο διαμοιρασμό των αποτελεσμάτων της, επαναφορά δικαιωμάτων και κατακτήσεων που έχουν συρρικνωθεί βίαια στο όνομα της οικονομικής κρίσης, άμβλυνση της κοινωνικής ανισότητας.

Στις δύσκολες ώρες που ακολούθησαν την συμφωνία Αναστασιάδη – Τρόικας, με το κούρεμα, την οικονομική παράλυση και την εκτόξευση της ανεργίας στα ύψη, η ΠΕΟ αξιολογώντας με ψυχραιμία την κατάσταση, επέλεξε το δρόμο της οργανωμένης άμυνας, υπογράφοντας μετά από διαπραγματεύσεις ειδικές συμφωνίες με τους εργοδότες με επώδυνες σε πολλές περιπτώσεις υποχωρήσεις. Κύριος στόχος ήταν να διαφυλαχτούν οι συλλογικές συμβάσεις, να αποφευχθεί ο ορατός κίνδυνος μιας άτακτης υποχώρησης και να διαφυλαχτούν όσο ήταν δυνατό περισσότερες θέσεις εργασίας. Το Συνδικαλιστικό κίνημα, για μια ακόμη φορά, τις δύσκολες για την χώρα στιγμές, έδειξε σοβαρότητα και υπευθυνότητα.

Αξιολογώντας σήμερα την τακτική που ακολουθήσαμε θεωρούμε ότι αποδείχτηκε ότι ήταν σωστή και επιβεβλημένη.

Με αυτό τον τρόπο καταφέραμε να προστατέψουμε και να διατηρήσουμε τις συλλογικές μας συμβάσεις και να κρατήσουμε τις εργασιακές σχέσεις στο πλαίσιο της συλλογικής διαπραγμάτευσης. Και το κυριότερο, διασφαλίσαμε ότι οι ειδικές συμφωνίες ήταν προσωρινές, γεγονός που θα μας επέτρεπε να επανέλθουμε για να αποκαταστήσουμε τις απώλειες και να επαναφέρουμε τις συμβάσεις εκεί που ήταν. Έτσι και έγινε.

Μετά το έκτακτο μας συνέδριο τον Δεκέμβρη του 2015, έχουμε επανέλθει αποφασιστικά, διεκδικώντας επαναφορά όσων είχαν παραχωρηθεί με ειδικές συμφωνίες ή άλλως πως. Και πρέπει να σημειωθεί ότι έχουμε σημαντικές επιτυχίες. Σχεδόν σε όλες τις περιπτώσεις έχουμε πετύχει επαναφορά, είτε μερικά είτε συνολικά.

Χωρίς διάθεση ωραιοποίησης, αλλά αντικειμενικής και σωστής εκτίμησης, αξίζει πιστεύω να σημειωθεί ότι μέσα σ'αυτές τις σκληρές και αντίξοες συνθήκες, δεν καταφέραμε μόνο να διατηρήσουμε τις

συλλογικές μας συμβάσεις και να επανέλθουμε σήμερα επαναφέροντας σταδιακά αυτά που είχαν παραχωρηθεί.

Καταφέραμε να εμποδίσουμε με κινητοποιήσεις και σκληρό αγώνα, την ιδιωτικοποίηση των μεγάλων οργανισμών κοινής ωφελείας, της CYTA και της ΑΗΚ. Κάτι το οποίο ήταν στόχος πρώτης γραμμής στο Μνημόνιο Αναστασιάδη. Η συνεπής και σταθερή στάση της ΠΕΟ δημιούργησε μέτωπα συσπείρωσης των εργαζομένων σ'αυτούς τους οργανισμούς και με την στήριξη του ΑΚΕΛ και άλλων πολιτικών δυνάμεων, τελικά ανέτρεψε εξελίξεις.

Καταφέραμε επίσης να επαναφέρουμε σε λειτουργία το θεσμό της ΑΤΑ και από την 1/01/18 οι εργαζόμενοι που καλύπτονται από συμβάσεις και που οι εργοδότες τους σέβονται στοιχειωδώς τις κοινωνικές συμφωνίες, θα πάρουν ΑΤΑ, έστω και προσωρινά κουτσουρεμένα. Ο θεσμός, παρόλη την επίθεση που δέχτηκε, παρά το γεγονός ότι κυβέρνηση, Τρόικα και εργοδότες έκαμαν ότι ήταν δυνατό για να την παραμερίσουν, παρέμεινε ζωντανός χάρη στη δική μας αποφασιστική στάση.

Γιατί αναφερόμαστε σ'αυτές τις επιτυχίες. Γιατί πιστεύουμε ακράδαντα ότι όσο λάθος είναι να προσπαθούμε να ωραιοποιούμε την κατάσταση και να υποτιμούμε τις δυσκολίες, όσο λάθος είναι να αποφεύγουμε την αυτοκριτική και την αντικειμενική εκτίμηση των αποφάσεων και των ενεργειών μας, άλλο τόσο και χειρότερο λάθος είναι να υποτιμούμε τις δυνάμεις μας, να υποτιμούμε τους αγώνες μας και να μηδενίζουμε τα αποτελέσματα αυτών των αγώνων, τα οποία όμως όταν τα αξιολογούμε ψύχραιμα και καλοπροαίρετα διαπιστώνουμε ότι καθόλου δεν είναι ευκαταφρόνητα.

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι

Είναι γνωστό ότι το σύστημα εργασιακών σχέσεων της Κύπρου στηρίζεται κατά κύριο λόγο σε εθελούσιες συμφωνίες μεταξύ εργοδοτών και εργαζομένων και σε όρους απασχόλησης που είναι αποτέλεσμα συλλογικών συμβάσεων εργασίας, οι οποίες όμως δεν έχουν ισχυρή νομική υπόσταση. Αυτό το σύστημα που λειτουργεί για δεκαετίες, στηρίζεται στην ισορροπία ισχύος μεταξύ συνδικάτων και εργοδοτικών συνδέσμων. Εμείς το θεωρούμε κατάκτηση για τους εργαζόμενους, αφού επέτρεψε να αναπτυχθεί ένα κοινωνικό και εργασιακό μοντέλο το οποίο προωθεί την συνεννόηση, τον διάλογο και την συλλογική διαπραγμάτευση. Στις μέρες μας όμως, πρέπει να παραδεχτούμε ότι αυτή η ισορροπία ισχύος που είναι αναγκαία προϋπόθεση για την σωστή λειτουργία του συστήματος, έχει ανατραπεί. Ο φόβος και η ανασφάλεια των εργαζομένων μπροστά στο ενδεχόμενο της ανεργίας

και της εξαθλίωσης, η ελεύθερη διακίνηση εργαζομένων και η προκλητική εκμετάλλευση φτηνής εργασίας από τους εργοδότες και γενικότερα το νέο-φιλελεύθερο κανονιστικό πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, έχουν επιταχύνει την διαδικασία απορρύθμισης των εργασιακών σχέσεων και έχουν οδηγήσει σε υπόσκαψη τόσο του δικαιώματος της οργάνωσης όσο και της συλλογικής διαπραγμάτευσης και της εφαρμογής της συλλογικής σύμβασης.

Είναι φανερό ότι στις σημερινές συνθήκες, οι υπάρχοντες μηχανισμοί και τα υφιστάμενα εργαλεία που παραδοσιακά παρέχει το σύστημα μας, δεν αποτελούν πλέον επαρκή και αποτελεσματική ασπίδα προστασίας για τους εργαζόμενους.

Γι' αυτούς τους λόγους το Συνδικαλιστικό κίνημα απαιτεί από την πολιτεία να παρέμβει θεσμικά και νομοθετικά για να στηρίξει με συγκεκριμένα μέτρα τα εργασιακά δικαιώματα. Η πολιτεία οφείλει να συμβάλει στη δημιουργία των προϋποθέσεων, ώστε οι συλλογικές συμβάσεις όχι μόνο να συνομολογούνται αλλά και να εφαρμόζονται από όλους. Για να προστατεύονται πιο αποτελεσματικά οι εργαζόμενοι από την εκμετάλλευση, αλλά και να διασφαλίζεται ο υγιής ανταγωνισμός μεταξύ των ίδιων των επιχειρήσεων. Η αδίστακτη συμπεριφορά εργοδοτών απέναντι σε εργαζόμενους, είναι απαράδεχτο τελικά αντί να καταδικάζεται, στην πράξη να επιβραβεύεται.

Όσον αφορά εκείνες τις ομάδες εργαζομένων που για διάφορους λόγους δεν καλύπτονται από συλλογικές συμβάσεις και βρίσκονται ουσιαστικά στο έλεος του Θεού, η πολιτεία έχει υποχρέωση να διασφαλίσει αυτό που η Δ.Ο.Ε. καθορίζει ως αξιοπρεπή εργασία και να παρέμβει για την διαμόρφωση και γι' αυτούς ενός ελάχιστου πλαισίου εργασιακών δικαιωμάτων.

Αγωνιζόμαστε για τη δημιουργία ενός σύγχρονου συστήματος πιστοποίησης επαγγελματικών προσόντων και για αποτελεσματικό και αξιόπιστο μηχανισμό επιθεώρησης ο οποίος να μπορεί να επιβάλει την εφαρμογή της εργατικής νομοθεσίας, να πατάξει την αδήλωτη και παράνομη εργασία και να ελέγξει την ισότητα μεταχείρισης μεταξύ των εργαζομένων, ιδιαίτερα των ευάλωτων ομάδων όπως οι μετανάστες.

Πρέπει βέβαια να είναι ξεκάθαρο, ότι στήριξη της πολιτείας ώστε να προστατευτούν οι εργασιακές σχέσεις από το ξεχαρβάλωμα και την απορρύθμιση, σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει ανατροπή του συστήματος της ελεύθερης συλλογικής διαπραγμάτευσης. Αντίθετα.

Είναι την ενίσχυση και την προστασία αυτού του συστήματος που διεκδικούμε.

Η όποια θεσμική και νομοθετική κατοχύρωση κερδηθεί με τον αγώνα μας, αυτή θα αξιοποιείται ως εργαλείο, ως όπλο στο οπλοστάσιο μας και όχι ως μέτρο που μπορεί να υποκαταστήσει έστω και κατ'ελάχιστο, την αξία και το ρόλο της οργάνωσης και της συνδικαλιστικής δράσης.

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι

Μια σημαντική παράμετρος η οποία αφορά την προστασία και την στήριξη των πιο αδυνάτων στρωμάτων της κοινωνίας, είναι και η κοινωνική πολιτική του κράτους.

Όπως έχω αναφέρει, στα πλαίσια της νεοφιλελεύθερης αναδιάρθρωσης που επέβαλε η κυβέρνηση και η Τρόικα, η κοινωνική πολιτική έχει κουρευτεί κυριολεκτικά. Δεν είναι πλέον μηχανισμός δικαιότερης αναδιανομής του πλούτου και έκφραση κοινωνικής αλληλεγγύης. Η σημερινή κυβέρνηση στο όνομα της στόχευσης έχει μετατρέψει την κοινωνική πολιτική σε ελεημοσύνη μόνο για εκείνους που έχουν πατήσει στο κατώφλι της εξαθλίωσης. Στην καλύτερη περίπτωση πήραμε από τους φτωχούς για να δώσουμε στους φτωχότερους.

Η παροχή υπηρεσιών υγείας από το δημόσιο έχει υποβαθμιστεί. Το ίδιο και στα προγράμματα που υλοποιούνται μέσα από εθελοντικές δράσεις στις κοινότητες και αφορούν κυρίως βρεφονηπιοκομικούς σταθμούς, νηπιαγωγεία, στέγες ηλικιωμένων κλπ.

Οι χαμηλοσυνταξιούχοι βιώνουν δραματική υποβάθμιση στο βιοτικό τους επίπεδο. Κατακτήσεις πολύ σημαντικές που τους εξασφάλιζαν ένα αξιοπρεπές επίπεδο διαβίωσης όπως η επιπρόσθετη στήριξη που έπαιρναν από τα σχέδια ενίσχυσης των συνταξιούχων που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας, το πασχαλινό επίδομα, η δωρεάν μεταφορά και η δωρεάν επίσκεψη στα νοσοκομεία, για την μεγάλη τους πλειοψηφία είτε έχουν καταργηθεί, είτε έχουν κουρευτεί.

Συρρίκνωση και οπισθοχώρηση υπήρξε και σε άλλες πτυχές της κοινωνικής πολιτικής που αφορά τους πολύτεκνους, τους ανάπηρους, τους φοιτητές, τους μονογονιούς.

Ο αγώνας για αναστήλωση του κοινωνικού κράτους, το οποίο τα τελευταία χρόνια έχει ξηλωθεί, αποτελεί το δεύτερο σημαντικό πυλώνα στις προτεραιότητες της ΠΕΟ.

Θα παλέψουμε προσηλωμένα και με επιμονή για να εφαρμοστεί ολοκληρωμένα, όπως έχει συμφωνηθεί και έχει ψηφιστεί από τη Βουλή το ΓΕΣΥ, για να επανέλθουν τα δικαιώματα των συνταξιούχων εκεί που ήταν πριν τις «προσαρμογές» της κυβέρνησης, για να επανεξεταστούν τα κριτήρια στήριξης των πολύτεκνων, των αναπήρων, των φοιτητών και των άλλων ευάλωτων ομάδων, για να υπάρξει ξανά στεγαστική πολιτική για τους πολίτες, ιδιαίτερα τους νέους, αφού η στεγαστική πολιτική έχει πλήρως ακυρωθεί από τη σημερινή κυβέρνηση, για να στηριχτούν οι άνεργοι, να προστατευτεί η κατοικία και η επαγγελματική στέγη των ανθρώπων που βρέθηκαν εκτεθειμένοι στις τράπεζες.

Προτεραιότητα αποτελεί επίσης η προστασία του συνταξιοδοτικού μας συστήματος, αφού μόνο με ένα υγιές και ισχυρό Τ.Κ.Α., με σύγχρονη και δημοκρατική διαχείριση, οι συντάξεις μπορεί είναι να μακροπρόθεσμα διασφαλισμένες.

Η εμπειρία των τελευταίων χρόνων, απέδειξε ξεκάθαρα πόσο βάσιμες και αιτιολογημένες ήταν οι διαμαρτυρίες μας, ιδιαίτερα τις τελευταίες τρεις 10ετίες, για το γεγονός ότι τα αποθεματικά του Τ.Κ.Α. μετατρέπονται σχεδόν αυτόματα σε εσωτερικό χρέος με αποτέλεσμα να κινδυνεύουν ανά πάσα στιγμή να μετατραπούν σε χαρτιά χωρίς αντίκρισμα.

Η μόνη κυβέρνηση που επέδειξε ευαισθησία απέναντι σε αυτό τον κίνδυνο ήταν η κυβέρνηση Χριστόφια, η οποία ξεκίνησε πρόγραμμα αποπληρωμής του χρέους και δημιουργίας πραγματικού αποθεματικού. Δυστυχώς λόγω της τραπεζικής κρίσης το πρόγραμμα διακόπηκε και μόνο 400 εκατομμύρια μπόρεσαν να εμβαστούν.

Για το Συνδικαλιστικό κίνημα αποτελεί ιερή υποχρέωση, ο αγώνας για να επανέλθει πρόγραμμα διευθέτησης του χρέους και δημιουργίας πραγματικού αποθεματικού.

Όπως επίσης για την επανεξέταση του ισοπεδωτικού πέναλτι του 12%, για όσους επιλέγουν αφυπηρέτηση στα 63, ιδιαίτερα για εκείνες τις κατηγορίες των εργαζομένων που εργάζονται σε βαριά και ανθυγιεινή επαγγέλματα.

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι

Τη πενταετία που πέρασε, όπως ήταν φυσικό, η οργανωτική και οικονομική μας κατάσταση δεν έμεινε αλώβητη. Το κτύπημα ήταν

δυνατό. Αντεπεξήλθαμε όμως. Πήραμε μέτρα. Τα καθοδηγητικά σώματα της ΠΕΟ διαχειρίστηκαν με ψυχραιμία μια οργανωτικά και οικονομικά δύσκολη κατάσταση. Σ' αυτό βοήθησε ουσιαστικά, η στάση πολλών επαγγελματικών στελεχών, ακόμα και από ηγετικά πόστα, τα οποία έβαλαν για ακόμα μια φορά το εμείς πάνω από το εγώ και βοήθησαν στο να προσαρμοστεί ο επαγγελματικός μας μηχανισμός ώστε να είναι βιώσιμος στα νέα δεδομένα που δημιουργήθηκαν.

Παρά τις δυσκολίες και τη κάθετη μείωση των εσόδων μας, συνεχίσαμε απρόσκοπτα να παρέχουμε μέσω των ΕΤΚΑ και των φαρμακείων μας υπηρεσίες ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης και μάλιστα εφαρμόσαμε και ειδικά προγράμματα για τους άνεργους συναδέλφους μας, οι οποίοι λόγω απώλειας της δουλειάς τους δεν ήταν σε θέση να συνεχίσουν να έχουν πλήρη κάλυψη από τα ιατρεία μας. Τα ΕΤΚΑ ΠΕΟ έχουν καταγράψει την περασμένη πενταετία περίπου 560 χιλιάδες επισκέψεις σε γιατρούς από μέλη και εξαρτώμενους τους και άλλες τόσες συνταγές για φάρμακα.

Συνεχίσαμε επίσης να στηρίζουμε αδιάλειπτα την ανάπαυση, την ψυχαγωγία και την πολιτιστική ανάπτυξη των εργαζομένων.

Την πενταετία που εξετάζουμε έχουν αξιοποιήσει αυτές τις υπηρεσίες περίπου 22 χιλιάδες οικογένειες ενώ τρεις χιλιάδες παιδιά φιλοξενήθηκαν στην παιδική μας κατασκήνωση.

Μεγάλη απώλεια στον τομέα της παροχής υπηρεσιών προς τα μέλη μας, ήταν η αποξένωση από το ιστορικής σημασίας δημιούργημα μας, το Συνεργατικό Ταμειοτήριο Εργαζομένων Κύπρου (ΣΤΕΚ). Δυστυχώς μέσα στην λαίλαπα της τραπεζικής κρίσης και τον τρόπο που επέλεξε η κυβέρνηση με την Τρόικα να την αντιμετωπίσουν, ο Συνεργατισμός έφυγε από τον έλεγχο και την υπηρεσία εκείνων που τον δημιούργησαν, δηλαδή των μελών του και τείνει να μετατραπεί σε μια ακόμα συστημική Τράπεζα με δυσδιάκριτα πλέον τα Συνεργατικά του χαρακτηριστικά.

Την λειτουργία του συνέχισε κανονικά και το Επιστημονικό – ερευνητικό μας ίδρυμα, το ΙΝΕΚ της ΠΕΟ, το οποίο θεωρούμε ότι έχει καταφέρει να καθιερωθεί, με ένα πολυδιάστατο ερευνητικό και εκπαιδευτικό έργο που αγγίζει όλους τους τομείς της κοινωνίας και της οικονομίας από την οπτική γωνία των δυνάμεων της εργασίας.

Το γεγονός ότι οι εργαζόμενοι συνεχίζουν να μας τιμούν με την εμπιστοσύνη και την εκτίμησή τους, δεν σημαίνει ότι υποτιμούμε ή αγνοούμε τα κριτικά μηνύματα, τα οποία όταν έχουμε ανοικτά τα αυτιά

μας όλοι όσοι ερχόμαστε σε επαφή με τους εργαζόμενους νομίζω ότι τα ανιχνεύουμε και τα καταγράφουμε. Ιδιαίτερα τα στελέχη του έμμισθου μηχανισμού και τα μέλη των καθοδηγητικών σωμάτων, χρειάζεται να ενισχύσουμε ακόμα περισσότερο την συχνότητα και τη σταθερότητα της επαφής μας με τους τόπους δουλειάς και τη συνέπεια με την οποία ανταποκρινόμαστε στα θέματα που μας θέτουν τα μέλη μας. Κυρίως όμως, επιβάλλεται να γίνουμε πιο αποτελεσματικοί και πιο μαχητικοί, με περισσότερο κόκκαλο στην διεκδίκηση λύσεων, όχι μόνο για τα μεγάλα συλλογικά προβλήματα αλλά και για τα μικρά και καθημερινά προβλήματα των εργαζομένων στους τόπους δουλειάς.

Ασφαλώς για το κίνημα των εργαζομένων, ιδιαίτερα σε συνθήκες όπως τις σημερινές, η ενότητα, η αλληλεγγύη και η συσπείρωση είναι τα πιο αποφασιστικά μας όπλα.

Γι' αυτό και η ΠΕΟ με συνέπεια σε αρχές, ακολουθεί σταθερά, πολιτική ενότητας δράσης των συνδικαλιστικών οργανώσεων.

Από την άλλη όμως ενότητα δεν σημαίνει και ισοπέδωση.

Εμείς της ΠΕΟ, ανάμεσα στο υπόλοιπο Συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να ξεχωρίζουμε. Όχι βέβαια στη βάση μιας άγονης αντιπαράθεσης, ούτε βέβαια μιας ανόητης υπεροψίας, αλλά στη βάση της ποιότητας μας, στη βάση της ανιδιοτέλειας, της αφοσίωσης και της αποφασιστικότητας που πρέπει να μας διακρίνει στην υπεράσπιση των εργαζομένων.

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι

Όπως είναι γνωστό ο τόπος έχει μπει ήδη σε προεκλογική περίοδο.

Εμείς θεωρούμε τις επικείμενες προεδρικές εκλογές σημαντικές και καθοριστικές για τον τόπο. Και όσο αφορά την υπόθεση της επανένωσης και της απελευθέρωσης της πατρίδας μας αλλά και για το τι είδους κοινωνία διαμορφώνεται, μέσα στην οποία θα ζήσουμε εμείς και τα παιδιά μας.

Όσο αφορά το κυπριακό σήμερα, ασφαλώς η πρώτη μας έγνοια είναι πως πάμε παρακάτω. Τι γίνεται από δω και μπρος.

Εμείς επιμένουμε ότι άμεση προτεραιότητα είναι η επανέναρξη της διαδικασίας από το σημείο που σταμάτησε, ώστε να φτάσει η διαπραγμάτευση όσο γίνεται πιο γρήγορα σε θετικό αποτέλεσμα. Κάτι τέτοιο όμως, προϋποθέτει συνέπεια, σταθερότητα και δημιουργική

προσέγγιση, ώστε να αξιοποιηθεί σωστά το πλαίσιο που κατάθεσε ο Γενικός Γραμματέας του ΟΗΕ Τέτοια συνέπεια και σταθερότητα δυστυχώς ο κύριος Αναστασιάδης ούτε έχει επιδείξει μέχρι σήμερα ούτε και φαίνεται να προσανατολίζεται να επιδείξει στο μέλλον. Άλλωστε η αξιοπιστία του και στο κυπριακό, έχει πλέον σημαντικά διαβρωθεί. Ούτε όμως η «νέα στρατηγική» του κ. Παπαδόπουλου, που είναι καλά γνωστή και δεν είναι τόσο νέα, μπορεί να συμβάλει στην άρση του αδιεξόδου και στο ξεπέρασμα της άγονης και επικίνδυνης στασιμότητας. Αντίθετα μια πολιτική άρνησης και κούφιων συνθημάτων, θα κάμει την κατάσταση ακόμα χειρότερη

Όσο αφορά την οικονομία και την εσωτερική διακυβέρνηση οι πολιτικές που εφαρμόστηκαν από την σημερινή κυβέρνηση, διευρύνουν την κοινωνική ανισότητα, φορτώνουν μονόπλευρα και άδικα όλο το βάρος της κρίσης στους πολλούς και τους αδύνατους, για να μείνουν αλώβητοι και να ενισχύονται οι λίγοι και ισχυροί.

Είναι πολιτικές που ευνοούν την απορρύθμιση, που επέτρεψαν να εξελιχτούν φαινόμενα ζούγκλας στην αγορά εργασίας. Δεν είναι αυτές τις πολιτικές που χρειάζεται ο τόπος μας.

Στο κυπριακό χρειάζεται πρόεδρος ο οποίος να χαρακτηρίζεται από καθαρότητα και σταθερότητα στην επιδίωξη λύσης Διζωνικής Δικονομικής Ομοσπονδίας, που στηρίζεται στις αρχές όπως αυτές συλλογικά έχουν συμφωνηθεί στο παρελθόν στο Εθνικό Συμβούλιο και που διαθέτει την αναγκαία δημιουργική προσέγγιση ώστε να ξεπερνιούνται τα προβλήματα με ευελιξία ώστε να αξιοποιηθεί σωστά το πλαίσιο του Γ.Γ. του ΟΗΕ.

Στην οικονομία και την εσωτερική διακυβέρνηση ο τόπος και ο λαός μας, χρειάζονται σήμερα ένα πρόεδρο ο οποίος θα στηρίξει την δίκαιη κατανομή του παραγόμενου πλούτου, θα προστατεύσει το δημόσιο χαρακτήρα των οργανισμών κοινής ωφέλειας, θα τους εκσυγχρονίσει και θα τους καταστήσει ακόμα πιο ισχυρούς βραχίονες ανάπτυξης και κοινωνικής προσφοράς. Ένα πρόεδρο ο οποίος θα στηρίξει τους εργαζόμενους, θα ενεργήσει για αποκατάσταση της ισορροπίας μεταξύ εργαζομένων και εργοδοτών και θα εισάξει ρυθμίσεις που να προστατεύουν τις συλλογικές συμβάσεις αλλά και τον υγιή και σωστό ανταγωνισμό, που θα φροντίσει ώστε ο καθένας που εργάζεται να έχει ένα ελάχιστο επίπεδο δικαιωμάτων που θα είναι από το νόμο κατοχυρωμένο.

Ένα πρόεδρο που θα αποκαταστήσει το κοινωνικό κράτος, θα δει με ευαισθησία τους ηλικιωμένους και τους συνταξιούχους, θα προωθήσει άμεσα το ΓΕΣΥ και θα κοιτάξει στα μάτια τις ευάλωτες κοινωνικές ομάδες.

Η ΠΕΟ δεν μασά τα λόγια της. Δεν έχει μείνει ποτέ αμέτοχη και ουδέτερη στις εκλογικές αναμετρήσεις. Αυτός ο πρόεδρος δεν μπορεί να είναι ούτε ο κ. Αναστασιάδης, ούτε όμως και ο κ. Νικόλας Παπαδόπουλος ο οποίος συμπορεύτηκε με τον κ. Αναστασιάδη και το κόμμα του, και στήριξε όλα τα κρίσιμα νομοσχέδια για να υλοποιηθούν οι πολιτικές της φτωχοποίησης και της κοινωνικής ανισότητας.

Αυτός ο Πρόεδρος μπορεί να είναι μόνο, ο Σταύρος Μαλάς. Ο ανεξάρτητος υποψήφιος που στηρίζεται από την αριστερά και από τις προοδευτικές δυνάμεις της κοινωνίας. Που στηρίζεται από την ΠΕΟ, γιατί οι θέσεις και το πρόγραμμα του, ανταποκρίνονται στις προσδοκίες και τις απαιτήσεις των ανθρώπων της εργασίας.

Αγαπητοί προσκεκλημένοι
Συναδέλφισσες και συνάδελφοι

Έχουμε επίγνωση ότι η κληρονομιά που κουβαλούμε είναι μεγάλη και πολύτιμη, ότι οι ρίζες μας είναι πολύ βαθιές. Πατούμε γερά σε αυτές τις ρίζες και παίρνουμε δύναμη από την ιστορία μας. Παίρνουμε δύναμη από το πείσμα, την αυταπάρνηση και την αυτοθυσία εκείνων των ατρόμητων εργατών οι οποίοι στις 16 του Νιόβρη του 1941 μαζεύτηκαν στην Λευκωσία από όλες τις γωνιές της Κύπρου και αποφάσισαν να ενώσουν τις δυνάμεις τους, να υλοποιήσουν το θρυλικό σύνθημα «ένας για όλους και όλοι για ένα» και να δημιουργήσουν την ΠΣΕ. Εκείνο για το οποίο ήταν ακλόνητα πεισμένοι είναι ότι από την φτώχεια και την μιζέρια τους οι εργάτες μόνο οι ίδιοι, με τις δικές τους δυνάμεις με την οργάνωση και τον αγώνα τους ήταν δυνατό να απαλλαγούν. Μπορεί κάποιος να είναι απογοητευμένος και θυμωμένος από τις εξελίξεις, μπορεί πολλούς να τους έχει παραλύσει το δέος και η απελπισία μπροστά στο μέγεθος της επιδείνωσης των συνθηκών της ζωής και της δουλειάς τους, άλλοι μπορεί να μας ισοπεδώνουν όλους και να μας καταλογίζουν ευθύνες άδικα, οι οποίες καθόλου δεν μας ανήκουν.

Ένα όμως είναι το σίγουρο. Ότι παρ' όλα αυτά μας παρακολουθούν. Περιμένουν από την ΠΕΟ. Έχουν απαιτήσεις και προσδοκίες. Ας σηκώσουμε λοιπόν συναδέλφισσες και συνάδελφοι το ανάστημά μας. Έχουμε περάσει στην αντεπίθεση. Εμείς είμαστε ανάμεσα σε εκείνους που μπορούμε να κοιτάξουμε τους εργαζόμενους κατ' ευθείαν στα μάτια.

Που δεν έχουμε τίποτα για το οποίο να ντρεπόμαστε. Έχουμε μόνο αδυναμίες, τις οποίες οφείλουμε να παλεύουμε κάθε μέρα για να τις ξεπερνούμε, λάθη και παραλήψεις, τα οποία με θάρρος και αυτοκριτική διάθεση οφείλουμε να διορθώνουμε.

Κυρίως όμως έχουμε δράση. Έχουμε αγώνες, που φέρνουν αποτελέσματα. Μπορούμε με βεβαιότητα να πούμε ότι αν δεν ήταν η ΠΕΟ, αν δεν ήταν το οργανωμένο συνδικαλιστικό κίνημα, η κατάσταση για τους εργαζόμενους θα ήταν απίστευτα χειρότερη και η οικονομική και κοινωνική ανισότητα θα ήταν απίστευτα μεγαλύτερη.

Παίρνοντας λοιπόν δύναμη από αυτούς τους αγώνες, παίρνοντας έμπνευση από τις ρίζες και την ιστορία μας οργανωμένα και αποφασιστικά, συνεχίζουμε τον αγώνα.

Για Επανάσταση

Για κοινωνική προστασία

Για δουλειά με δικαιώματα